

Veiem el passat de les estrelles

I penso que vivim, ell i jo, atrapats en un univers provisional, format d'uns mateixos àtoms

Foto: Hernán Piñera

Mentre ell feia el sopar jo mirava, fa unes setmanes, un documental que explicava l'origen de l'univers i de la vida a la terra. Deia que el que veiem és el passat de les estrelles. Després de sopar no li vaig haver de pregar gaire perquè toqués una estoneta el piano. Va tocar una mica d'una obra tristíssima de Txaiikovski, la Patètica. Em va explicar les dissonàncies -sents, que sona malament, dos notes alhora a distància d'un semitò, però ell era el rei de les melodies, ho sabia fer sonar bonic- i també que quan la va acabar es va suïcidar. Que era homosexual en un espai temps en què no es podia ser homosexual. Que per això era tan trista, perquè no tenia solució.

Em passa que sovint pesco frases o paraules al vent, que a la vegada comencen a formar petits bucles dins el meu cap, com dimoniets de primavera que aixequen certa polseguina. Ell tocava i jo el mirava i em repetia per a mi *el passat de les estrelles, veiem el passat de les estrelles, sents la dissonància, quina melodia, la Patètica, el passat de les estrelles, és tristíssima, la sabia fer sonar bonic, no tenia solució. No tenia solució.*

-Estàs bé? -em va dir quan va acabar de tocar i jo plorava pluja galtes avall.
-És que quan una cosa em sembla molt bonica ploro.
-Això està bé.

Ja ho deu saber, que soc com un iceberg, on la part que es veu és només el que pronuncio i la part de sota l'aigua, els dimoniets de primavera que me dansen, me dansen, tracatrà. *Sents la dissonància i mira que tristíssima, no tenia solució.* I el miro i veig el seu passat amb la seva caixa plena, i la meva caixa buida. Jo soc com un iceberg i ell és com una estrella i penso que vivim, ell i jo, atrapats en un univers provisional, format d'uns mateixos àtoms, els àtoms del passat i els

àtoms del futur, vius i morts a la vegada, els que sempre hi ha hagut, un t'estimo atemporal, des del principi dels temps, des de l'explosió del primer sol, que seguirà transformant-se després de nosaltres, si és que hi ha després, si és que hi ha nosaltres, si és que el temps és una cosa.